COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 9.4.2014
COM(2014) 212 final

2014/0120 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI A CONSILIULUI

privind societăţile comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic

(Text cu relevanţă pentru SEE)

{SWD(2014) 123 final}
{SWD(2014) 124 final}
{SWD(2014) 125 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Îmbunătățirea mediului de afaceri pentru toate societățile comerciale, în special pentru IMM-uri, este una dintre principalele priorități ale strategiei UE de creștere economică pentru următorii zece ani Europa 2020[1] – facilitarea și ameliorarea activităților comerciale. În comunicarea privind „O politică industrială integrată adaptată erei globalizării”[2], una dintre cele șapte inițiative emblematice ale Strategiei Europa 2020, s-au stabilit o serie de acțiuni relevante pentru IMM-uri. Revizuirea inițiativei în favoarea întreprinderilor mici („Small Business Act”)[3] și Actele privind piața unică I[4] și II[5] includ, de asemenea, acțiuni concepute pentru a îmbunătăți accesul la finanțare și pentru a reduce în continuare costurile asociate desfășurării unei activități economice în Europa.

Societățile comerciale consideră că activitățile economice transfrontaliere sunt costisitoare și dificile, doar un număr mic de IMM-uri investind în străinătate. Acest lucru se datorează, printre altele, diversității legislațiilor naționale, în special diferențelor în materie de dreptul societăților comerciale la nivel național și lipsei de încredere în societățile străine în rândul clienților și al partenerilor de afaceri. Pentru a soluționa problema lipsei de încredere, societățile înființează adesea filiale în alte state membre. Avantajul acestei abordări este că societățile sunt în măsură să pună la dispoziția clienților marca și reputația societății-mamă, oferindu-le în același timp siguranța de a avea relații cu o societate care are statut juridic de societate rezidentă, și nu de societate străină. Înființarea unei societăți în străinătate presupune, printre altele, costurile pe care le implică îndeplinirea cerințelor juridice și administrative din alte țări, care adeseori sunt diferite de cele cu care societățile sunt obișnuite „în țara de origine”. Astfel de costuri (inclusiv traducerea și consilierea juridică suplimentară necesară) sunt susceptibile a fi deosebit de ridicate pentru grupurile de societăți, întrucât orice societate-mamă, în special un IMM societate-mamă, se confruntă în prezent cu cerințe diferite pentru fiecare țară în care dorește să înființeze o filială.

Întreprinderile mici și mijlocii (IMM-urile) europene au un rol esențial în consolidarea economiei UE. Cu toate acestea, ele se confruntă în continuare cu o serie de obstacole care le împiedică dezvoltarea completă în cadrul pieței interne și, prin urmare, le împiedică să își pună în valoare întreaga contribuție potențială la economia UE.

Comisia Europeană și-a propus să abordeze problema costurilor respective în propunerea sa din 2008 privind statutul societății private europene (SPE).[6] Propunerea a fost concepută pentru a oferi IMM-urilor un instrument de facilitare a activităților lor transfrontaliere, care să fie simplu, flexibil și uniform în toate statele membre. Propunerea a fost elaborată ca răspuns la o serie de solicitări din partea societăților pentru crearea unei forme cu adevărat europene de societate cu răspundere limitată. În pofida sprijinului puternic din partea comunității de afaceri, nu a fost însă posibil să se găsească un compromis între statele membre care să permită adoptarea în unanimitate a statutului. Comisia a decis să retragă propunerea privind

[1] COM(2010) 2020, 3.3.2010.
[2] COM(2010) 614.
[3] COM(2011) 78, 23.2.2011.
[4] COM(2011) 206, 13.4.2011.
[5] COM(2012) 573, 3.10.2012.
[6] Propunere de regulament al Consiliului privind statutul societății private europene, COM(2008) 396.

SPE (exercițiul REFIT[7]) și a anunțat, în schimb, că va prezenta o propunere de măsură alternativă concepută să abordeze cel puțin unele dintre problemele abordate de SPE. Abordarea este în concordanță cu Planul de acțiune din 2012 privind dreptul european al societăților comerciale și guvernanța corporativă[8], care a reafirmat angajamentul Comisiei de a lansa alte inițiative, în continuarea propunerii privind SPE, în vederea îmbunătățirii oportunităților transfrontaliere pentru IMM-uri.

Obiectivul general al prezentei propuneri, care oferă o abordare alternativă la SPE, este de a facilita pentru potențialii fondatori de societăți comerciale, în special pentru IMM-uri, înființarea de societăți în străinătate. Aceasta ar trebui să încurajeze și să promoveze mai mult spiritul antreprenorial și să conducă la o mai mare creștere economică, inovare și creare de locuri de muncă în UE.

Propunerea ar facilita activitățile transfrontaliere ale societăților, solicitându-le statelor membre să reglementeze în cadrul sistemelor lor de drept o formă juridică națională de societate comercială care ar urma să respecte aceleași norme în toate statele membre și să aibă o abreviere la nivelul UE - SUP (*Societas Unius Personae*). Aceasta ar fi creată și și-ar desfășura activitatea în conformitate cu norme armonizate în toate statele membre, ceea ce ar trebui să scadă costurile de înființare și costurile operaționale. În mod concret, costurile ar putea fi reduse prin procedura de înregistrare armonizată, prin posibilitatea înregistrării online cu un model uniform de statut și printr-un un nivel scăzut al capitalului necesar pentru înființare. Creditorii ar fi protejați prin obligația impusă directorilor de SUP (și, în unele cazuri, asociatului unic al SUP) de a controla distribuirile. Pentru a permite societăților să profite pe deplin de beneficiile pieței interne, statele membre nu ar trebui să impună ca sediul social al unei SUP și administrația centrală a acesteia să se afle în mod obligatoriu în același stat membru.

În paralel cu prezenta propunere, Comisia realizează, de asemenea, activități conexe care vizează îmbunătățirea securității juridice pentru societăți și, în general, cu privire la legislația aplicabilă acestora atunci când își desfășoară activitatea în alte state membre, în conformitate cu Programul de la Stockholm al Consiliului European din 2009 privind o Europă deschisă și sigură în serviciul cetățenilor și pentru protecția acestora[9].

Prezenta propunere, odată adoptată, va abroga Directiva 2009/102/CE și va modifica Regulamentul (CE) nr. 1024/2012[10] pentru a permite utilizarea Sistemului de informare al pieței interne (IMI).

2. CONSULTAREA PĂRȚILOR INTERESATE ȘI EVALUAREA IMPACTULUI

Inițiativa se bazează pe cercetarea desfășurată în procesul de elaborare a inițiativelor anterioare ale UE, cum ar fi propunerea privind SPE din 2008, precum și pe o serie de consultări și discuții relevante care au avut loc ulterior propunerii respective.

---

7 Retragerea propunerii privind SPE a fost anunțată în anexa la Comunicarea intitulată „Programul privind o reglementare adecvată și funcțională (REFIT): rezultate și etapele următoare”, COM(2013) 685, 2.10.2013.

8 COM(2012) 740, 12.12.2012; „Planul de acțiune: Dreptul european al societăților comerciale și guvernanța corporativă - un cadru juridic modern pentru acționari mai angajați și societăți durabile”.

9 Programul de la Stockholm - O Europă deschisă și sigură în serviciul cetățenilor și pentru protecția acestora (2010/C115/01).

10 Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne (IMI) (JO L 316, 14.11.2012, p. 1).

Ca parte a procesului de reflecție asupra viitorului dreptului european al societăților comerciale, în aprilie 2011 grupul de reflecție format din experți în materie de drept al societăților comerciale a publicat un raport cuprinzând o serie de recomandări[11]. Raportul a solicitat depunerea unor eforturi sporite pentru a simplifica regimul juridic aplicabil IMM-urilor. Acesta a menționat, în special, necesitatea de a simplifica formalitățile prealabile înființării unei societăți (de exemplu, înregistrarea, accesul la procedurile electronice). Raportul a propus, de asemenea, introducerea unui model simplificat pentru societățile cu asociat unic la nivelul UE, care ar permite atât societăților cu asociat unic nou înființate, cât și holdingurilor cu filiale deținute integral să reducă costurile de tranzacționare și să evite formalitățile inutile.

Pe baza raportului respectiv, Comisia a lansat în februarie 2012 o amplă consultare publică privind viitorul dreptului european al societăților comerciale. Concluzia a inclus opiniile părților interesate privind măsurile posibile pentru a oferi în continuare sprijin IMM-urilor europene la nivelul UE. S-au primit aproximativ 500 de răspunsuri de la o mare varietate de părți interesate, inclusiv autorități publice, sindicate, federații patronale, investitori, reprezentanți ai mediului academic și persoane fizice. Marea majoritate au fost în favoarea acțiunilor Comisiei de sprijinire a IMM-urilor, dar opiniile au fost diferite în ceea ce privește mijloacele pentru atingerea acestui obiectiv. De asemenea, Comisia a beneficiat de informații de la experți în materie de drept al societăților comerciale implicați în grupul de reflecție, de exemplu în ceea ce privește consilierea referitoare la aspecte esențiale ale unei posibile viitoare directive privind societățile cu asociat unic.

În iunie 2013[12] s-a lansat o consultare publică online mai detaliată pe tema societăților cu asociat unic, care a analizat dacă armonizarea normelor naționale privind societățile cu asociat unic ar putea oferi societăților, în special IMM-urilor, norme mai simple și mai flexibile și dacă le-ar reduce costurile. S-au primit în total 242 răspunsuri de la o gamă largă de părți interesate, inclusiv societăți comerciale, autorități publice, sindicate, federații patronale, universități și persoane fizice. Dintre respondenții care au exprimat o opinie, 62 % au considerat că armonizarea normelor în materie de societăți comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic ar putea facilita activitățile transfrontaliere ale IMM-urilor; 64 % au fost de părere că o astfel de inițiativă ar trebui să includă norme referitoare la înregistrarea online cu un formular de înregistrare standardizat pe întreg teritoriul UE.

La 13 septembrie 2013, Direcția Generală Piață internă și servicii din cadrul Comisiei Europene s-a întâlnit cu o serie de reprezentanți ai mediului de afaceri european[13]. Majoritatea participanților au susținut inițiativa, subliniind impactul pozitiv pe care l-ar putea avea aceasta asupra societăților comerciale din UE. Totuși, aceștia au subliniat faptul că inițiativa nu ar trebui să fie considerată drept o alternativă veritabilă la SPE și că ar trebui să se continue eforturile depuse în vederea introducerii SPE.

Și alte părți interesate, precum notarii, au susținut, în general, inițiativa, dar au exprimat o serie de preocupări legate în mod specific de securitatea înregistrării online a societăților, precum și de necesitatea de a garanta nivelul adecvat de control asupra procedurii. În plus, unele părți interesate au fost de părere că reducerea cerinței minime de capital ar trebui să fie

---

11 Raportul grupului de reflecție: http://ec.europa.eu/internal_market/company/docs/modern/reflectiongroup_report_en.pdf.

12 http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2013/single-member-private-companies.

13 Business Europe, Consiliul notarilor din UE, Alianța europeană a întreprinderilor mici, Consiliul Barourilor și al Societăților Juridice din Europa, Chambre de Commerce et d'Industrie de région Paris et Ile-de-France, Association Nationale des Sociétés par Actions și Eurochambers.

însoțită de măsuri adecvate, de exemplu, de un test de solvabilitate sau de restricții privind distribuirea dividendelor.

Evaluarea impactului realizată de Comisie elimină de la început o serie de opțiuni (în special, introducerea unei noi forme juridice supranaționale; armonizarea dreptului societăților comerciale referitor la înființarea de filiale care să aibă ca fondatori doar IMM-uri sau sub formă de societăți comerciale pe acțiuni și de societăți comerciale cu răspundere limitată) din cauza nefezabilității acestora și/sau a lipsei sprijinului din partea părților interesate.

Opțiunile avute în vedere ca urmare a evaluării prevăd crearea unor forme de drept național al societăților comerciale privind societățile comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic cu condiții armonizate, în special, în ceea ce privește procesul de înregistrare și cerința minimă de capital.

S-a ales opțiunea de politică ce oferă posibilitatea înregistrării online, cu modelul standard de statut, o cerință minimă de capital de 1 EUR, însoțită de un test al bilanțului și o declarație de solvabilitate. În comparație cu celelalte opțiuni de politică, aceasta oferă cea mai bună soluție per ansamblu din punctul de vedere al eficacității în atingerea obiectivelor (în special, o reducere a costurilor pentru societăți), al eficienței și al coerenței cu politicile UE.

La 20 noiembrie 2013, comitetul de evaluare a impactului a adoptat un aviz în general favorabil privind evaluarea impactului. Comentariile primite din partea comitetului au avut ca rezultat modificarea secțiunilor privind: definirea problemei și a diagramei problemelor, dimensiunea pieței, precum și opțiunile de politică și efectele acestora. Mai mult, descrierea situației din statele membre a fost convertită în tabele și s-a adăugat rezumatul rezultatelor consultării online din 2013. În mod concret, ca urmare a avizului comitetului de evaluare a impactului, evaluarea impactului include în prezent opțiuni privind cerința minimă de capital și protecția creditorilor, precum și opțiuni privind înregistrarea online și utilizarea modelului uniform de statut. În plus, dimensiunea pieței în cauză este reliefată mai puternic în evaluarea impactului: există în jur de 21 de milioane de IMM-uri în UE, dintre care aproximativ 12 milioane sunt societăți cu răspundere limitată și aproape jumătate dintre acestea (5,2 milioane) sunt societăți cu răspundere limitată cu asociat unic.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

Temei juridic, subsidiaritate și proporționalitate

Propunerea se bazează pe articolul 50 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), care reprezintă temeiul juridic pentru competența UE de a acționa în domeniul dreptului societăților comerciale. În mod concret, articolul 50 alineatul (2) litera (f) din TFUE prevede eliminarea treptată a restricțiilor privind libertatea de stabilire în ceea ce privește condițiile pentru înființarea de filiale.

Proiectul de propunere nu prevede o nouă formă juridică supranațională de societate cu asociat unic, ci mai degrabă contribuie la eliminarea treptată a restricțiilor privind libertatea de stabilire în ceea ce privește condițiile pentru înființarea de filiale pe teritoriile statelor membre. În principiu, obiectivul proiectului de propunere ar fi putut fi realizat prin adoptarea independentă a unei legislații identice în toate statele membre. În aceste condiții, articolul 50 asigură un temei juridic suficient pentru prezenta propunere și nu este necesară recurgerea la articolul 352 din TFUE.

În conformitate cu principiul subsidiarității, UE ar trebui să acționeze doar în cazul în care poate asigura rezultate mai bune decât o intervenție la nivelul statelor membre.

Soluțiile adoptate până în prezent de statele membre individuale cu privire la reducerea costurilor de înființare nu au fost, până în acest moment, coordonate la nivelul UE. O astfel de coordonare între statele membre, care ar viza introducerea în cadrul sistemelor juridice naționale a unor cerințe identice pentru o anumită formă juridică națională de societate comercială, deși teoretic este posibilă, este puțin probabilă în viitorul apropiat. În schimb, acțiunile individuale ale statelor membre vor continua probabil să conducă la rezultate divergente, astfel cum se arată în detaliu în evaluarea impactului.

În special, acțiunile individuale ale statelor membre se concentrează, cel mai adesea, asupra contextului lor național specific și, de regulă, nu urmăresc facilitarea înființării de sedii transfrontaliere. De exemplu, cerința privind prezența fizică în fața unui notar sau a unei alte autorități a statului membru de înregistrare, deși nu este în mod direct discriminatorie, are un impact diferit asupra rezidenților și nerezidenților. Costurile pentru fondatorii străini sunt susceptibile a fi mai semnificative decât pentru fondatorii resortisanți. De asemenea, înregistrarea online accesibilă în practică numai resortisanților sau rezidenților, care pare acceptabilă în contextul național, generează costuri suplimentare pentru societățile străine, costuri care nu sunt suportate de societățile resortisante.

Prin urmare, se pare că, în lipsa unei acțiuni la nivelul UE, vor fi disponibile doar soluții naționale nearmonizate și IMM-urile vor continua să se confrunte cu obstacole care le îngreunează expansiunea în străinătate, costurile aferente afectând mai ales fondatorii străini. Simplificarea care rezultă din norme armonizate este, teoretic, posibil de realizat de către statele membre acționând în mod individual, dar este foarte puțin probabilă. În acest context, intervenția precis orientată a UE pare să respecte principiul subsidiarității.

În ceea ce privește principiul proporționalității, acțiunea UE ar trebui să fie adecvată pentru a realiza obiectivele politicii urmărite și ar trebui să se limiteze la ceea ce este necesar pentru realizarea acestora. Armonizarea condițiilor de înființare și funcționare a societăților comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic este adecvată pentru a obține o mai mare participare transfrontalieră a IMM-urilor pe piața internă. Această acțiune ar trebui să faciliteze și să încurajeze înființarea de societăți comerciale și, în special, să conducă la creșterea numărului de filiale în UE. Acțiunea nu depășește ceea ce este necesar în vederea atingerii acestui obiectiv, întrucât nu încearcă să armonizeze pe deplin toate aspectele legate de funcționarea societăților comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic, ci se limitează la acele aspecte care prezintă cea mai mare importanță în context transfrontalier. Noua directivă, care abrogă Directiva privind societățile cu asociat unic aflată în vigoare, asigură, de asemenea, faptul că forma și conținutul acțiunii propuse la nivelul UE nu depășesc ceea ce este necesar și proporțional pentru atingerea obiectivului de reglementare.

Explicarea detaliată a propunerii

Partea 1: Norme generale pentru societățile comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic

Normele generale pentru societățile comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic se aplică tuturor societăților enumerate în anexa I, inclusiv societăților menționate în partea a doua a prezentei directive (articolele 1-5). A douăsprezecea Directivă 89/667/CEE în materie de drept al societăților comerciale a Consiliului, care a fost codificată prin Directiva 2009/102/CE, a introdus un instrument juridic care permite limitarea răspunderii unei societăți cu asociat unic în întreaga UE. Mai mult, dispozițiile din prima parte a prezentei directive impun publicarea de informații cu privire la o societate cu asociat unic într-un registru accesibil publicului și reglementează atât deciziile luate de asociatul unic, cât și contractele dintre asociatul unic și societate. În cazul în care un stat membru acordă, de

asemenea, societăților comerciale pe acțiuni posibilitatea de a avea un singur acționar, normele din prima parte a directivei se aplică și societăților respective.

Partea 2: Norme specifice pentru *Societas Unius Personae* (SUP)

Capitolul 1: Dispoziții generale

Dispozițiile din partea a doua a directivei se aplică societăților cu răspundere limitată cu asociat unic înființate sub forma unei SUP (articolul 6).

În cazul în care o chestiune nu este reglementată de prezenta directivă, se aplică legislația națională relevantă.

Capitolul 2: Constituirea unei SUP

Directiva limitează modalitățile posibile de constituire a unei SUP fie la înființarea unei societăți *ex nihilo* (înființarea unei societăți cu totul noi), fie la transformarea unei societăți care există deja într-o altă formă de societate comercială. În directivă (la articolele 8 și 9) sunt stabilite anumite dispoziții pentru fiecare dintre cele două metode, iar procesul de constituire a unei SUP este reglementat, de asemenea, de normele naționale privind societățile comerciale cu răspundere limitată.

O SUP poate fi constituită *ex nihilo* de către orice persoană fizică sau juridică, chiar dacă aceasta din urmă este o societate cu răspundere limitată cu asociat unic. Statele membre nu ar trebui să împiedice SUP să fie asociați unici în cadrul altor societăți.

Numai societățile comerciale cu răspundere limitată enumerate în anexa I sunt autorizate să constituie o SUP prin transformare. O societate care se transformă într-o SUP își păstrează personalitatea juridică. Directiva face trimitere la legislația națională în ceea ce privește procedurile de transformare.

În conformitate cu prezenta directivă, o SUP trebuie să aibă sediul social și administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în UE (articolul 10).

Capitolul 3: Statutul

Directiva prevede modelul standard de statut, a cărui utilizare este obligatorie în cazul înregistrării online. În continuare, aceasta stabilește conținutul minim al modelului, astfel cum va fi inclus în actul de punere în aplicare care urmează să fie adoptat de către Comisie (articolul 11).

Statutul poate fi modificat după înregistrare, dar modificările trebuie să fie conforme cu dispozițiile directivei și cu legislația națională (articolul 12).

Capitolul 4: Înregistrarea unei SUP

Dispozițiile referitoare la procedura de înregistrare constituie partea principală a directivei, reprezentând un aspect esențial în facilitarea înființării de filiale în țări din UE, altele decât țara de origine a societății. Directiva impune statelor membre să ofere o procedură de înregistrare care poate fi finalizată în întregime pe cale electronică la distanță, fără a necesita prezența fizică a fondatorului în fața autorităților statului membru de înregistrare. Prin urmare, trebuie să fie posibil, de asemenea, ca toate actele de comunicare între organul responsabil de înregistrare și fondator să fie efectuate pe cale electronică. Înregistrarea unei SUP trebuie să se finalizeze în termen de trei zile lucrătoare, pentru a permite constituirea rapidă a societăților comerciale (articolul 14).

În plus, directiva conține o listă exhaustivă de documente și informații detaliate pe care statele membre le-ar putea solicita în vederea înregistrării unei SUP. După înregistrare, SUP își poate

modifica documentele și informațiile detaliate în conformitate cu procedura prevăzută de legislația națională (articolul 13).

Capitolul 5: Acțiunea unică

Întrucât o SUP are un singur acționar, aceasta poate să emită o singură acțiune, care nu poate fi divizată (articolul 15).

Capitolul 6: Capitalul social

Directiva stabilește că nivelul capitalului social este de cel puțin 1 EUR sau de cel puțin o unitate de monedă națională din statul membru în care aceasta nu este euro. Statele membre nu ar trebui să impună limite maxime ale valorii acțiunii unice sau ale capitalului social vărsat și nu ar trebui să impună unei SUP constituirea de rezerve legale. Cu toate acestea, directiva permite ca SUP să constituie rezerve legale voluntare (articolul 16).

De asemenea, directiva conține norme privind distribuirile (de exemplu, de dividende) către asociatul unic al unei SUP. O distribuire poate avea loc dacă SUP promovează un test al bilanțului, care demonstrează că după distribuire activele rămase în posesia SUP vor fi suficiente pentru a acoperi, în întregime, pasivele acesteia. În plus, organul de conducere trebuie să furnizeze asociatului unic o declarație de solvabilitate înainte de efectuarea oricărei distribuiri. Includerea celor două cerințe în directivă asigură un nivel ridicat de protecție a creditorilor, ceea ce ar trebui să ajute eticheta „SUP” să capete o bună reputație (articolul 18).

Capitolul 7: Structura și procedurile operaționale ale unei SUP

Directiva reglementează competențele decizionale ale asociatului unic, funcționarea organului de conducere și reprezentarea SUP în raport cu terții (articolul 21).

Pentru a facilita activitățile transfrontaliere ale IMM-urilor și ale altor societăți, directiva acordă asociatului unic dreptul de a adopta decizii fără a fi necesar să se organizeze o adunare generală și enumeră aspectele care trebuie să fie decise de către asociatul unic. Asociatul unic trebuie să poată lua și alte decizii decât cele menționate în prezenta directivă, inclusiv delegarea competențelor sale către organul de conducere, în cazul în care legislația națională permite acest lucru.

Numai persoanele fizice pot deveni directori de SUP, cu excepția cazului în care legislația din statul membru de înregistrare permite persoanelor juridice să facă acest lucru. Directiva include anumite dispoziții referitoare la numirea sau demiterea directorilor. Directorii răspund de gestionarea SUP și reprezintă, de asemenea, SUP în relațiile cu terții. Se preconizează că SUP ar putea fi un model atractiv pentru grupurile de societăți și prin urmare, directiva permite asociatului unic să dea instrucțiuni organului de conducere. Cu toate acestea, instrucțiunile trebuie să respecte legile naționale care protejează interesele altor părți (articolul 22).

SUP poate fi transformată într-o altă formă juridică națională. În cazul în care cerințele directivei nu mai sunt îndeplinite, SUP trebuie fie să se transforme într-o altă formă de societate comercială, fie să se dizolve. În cazul în care nu face acest lucru, autoritățile naționale trebuie să aibă competența de a dizolva societatea (articolul 25).

Partea 3: Dispoziții finale

Directiva impune statelor membre să stabilească sancțiuni adecvate pentru încălcările directivei, ale legislației naționale sau ale statutului (articolul 28). De asemenea, directiva abilitează Comisia să adopte acte delegate și de punere în aplicare.

Pentru a asigura actualizarea listei de forme juridice ale societăților comerciale din statele membre, Comisia va propune o modificare a anexei I, după caz, prin intermediul unui act

delegat, care nu va necesita redeschiderea directivei și derularea procedurii legislative [articolul 1 alineatul (2)]. De asemenea, se propune delegarea către Comisie a competenței de a adopta două acte de punere în aplicare – privind modelul de înregistrare și modelul de statut [articolul 11 alineatul (3) și articolul 13 alineatul (2)]. Modelele conținute în actele de punere în aplicare ar fi mai ușor de adaptat la evoluția mediului de afaceri decât cele adoptate în cadrul procedurii legislative ordinare. La elaborarea modelelor, Comisia Europeană va fi asistată de Comitetul privind dreptul societăților comerciale.

Prezenta directivă abrogă Directiva 2009/102/CE, pe care o înlocuiește, și modifică Regulamentul (UE) nr. 1024/2012[14] pentru a permite utilizarea Sistemului de informare al pieței interne (IMI) (articolele 29 și 30).

Statele membre trebuie să transpună dispozițiile prezentei directive în termen de cel mult doi ani de la data adoptării acesteia. Între timp, Comisia va adopta actele de punere în aplicare necesare. Statele membre sunt invitate să înceapă procesul de punere în aplicare imediat după intrarea în vigoare a directivei.

4. DOCUMENTE EXPLICATIVE

În conformitate cu declarația politică comună din 27 octombrie 2011, Comisia Europeană ar trebui să solicite documente explicative numai în cazul în care poate „să justifice de la caz la caz [...], necesitatea și proporționalitatea furnizării unor astfel de documente, luând în considerare, în special, și respectiv, complexitatea directivei și a transpunerii acesteia, precum și sarcina administrativă posibilă”.

Comisia consideră că, în cazul de față, se justifică solicitarea ca statele membre să îi transmită documente explicative având în vedere provocările existente în ceea ce privește punerea în aplicare, care apar, printre altele, din cauza nivelului considerabil de variație privind modalitățile în care dreptul societăților comerciale este reglementat în statele membre (de exemplu, în coduri civile, coduri de drept al societăților comerciale și acte privind societățile comerciale).

Măsurile de punere în aplicare vor avea o serie de efecte la nivel național și vor influența, de exemplu, dreptul național al societăților comerciale, procedura de înregistrare, comunicarea dintre organul responsabil de înregistrare și fondator, site-urile web ale autorităților competente și procedura de identificare electronică online. În mod concret, dispozițiile celei de a doua părți a directivei vor fi transpuse, cel mai probabil, prin mai multe acte naționale. Acesta ar putea fi cazul mai ales în statele membre cu mai mult de un registru central al comerțului.

În acest context, notificarea măsurilor de transpunere va fi esențială pentru a clarifica relația dintre dispozițiile prezentei directive și măsurile naționale de transpunere și, prin urmare, pentru a evalua conformitatea legislației naționale cu directiva.

Simpla notificare a măsurilor de transpunere individuale nu ar fi suficient de explicită și, prin urmare, nu ar permite Comisiei să se asigure că toate dispozițiile juridice ale UE au fost puse în aplicare fidel și pe deplin. Documentele explicative sunt necesare pentru o înțelegere deplină a modului în care statele membre transpun dispozițiile directivei în legislația națională. Statele membre sunt încurajate să prezinte documentele explicative sub formă de

[14] Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne (IMI) (JO L 316, 14.11.2012, p. 1).

tabele ușor de citit care să arate modul în care diferitele măsuri naționale adoptate corespund dispozițiilor prezentei directivei.

Având în vedere cele de mai sus, în propunerea de directivă se include următorul considerent: *„În conformitate cu declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative din 28 septembrie 2011, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor de transpunere pe care le-au adoptat cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. Cu privire la prezenta directivă, organul legislativ consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată”*.

2014/0120 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI A CONSILIULUI

privind societăţile comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic

(Text cu relevanţă pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ŞI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene, în special articolul 50,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naţionale,

având în vedere avizul Comitetului Economic şi Social European,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

(1) Directiva 2009/102/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 16 septembrie 2009 în materie de drept al societăţilor comerciale privind societăţile comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic[15] a făcut posibil ca întreprinzătorii individuali să funcţioneze în condiţii de răspundere limitată în întreaga Uniune.

(2) Partea I a prezentei directive preia dispoziţiile Directivei 2009/102/CE în ceea ce priveşte toate societăţile comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic. Aceasta prevede că, în cazul în care toate acţiunile sunt deţinute de o singură persoană, identitatea acesteia trebuie făcută publică prin înscrierea în registru. Prezenta directivă prevede, de asemenea, că deciziile luate de un acţionar unic care exercită competenţa adunării generale, precum şi contractele dintre acţionar şi societate trebuie să fie înregistrate în scris, cu excepţia cazului în care acestea se referă la contracte încheiate în condiţii de piaţă pe parcursul desfăşurării normale a activităţii.

(3) Înfiinţarea de societăţi cu răspundere limitată cu asociat unic ca filiale în alte state membre presupune costuri generate de diversitatea cerinţelor juridice şi administrative care trebuie îndeplinite în statele membre respective. Astfel de cerinţe divergente continuă să existe în statele membre.

(4) Comunicarea Comisiei intitulată „O politică industrială integrată adaptată erei globalizării - Atribuirea celui mai important rol competitivităţii şi sustenabilităţii”[16] încurajează crearea, dezvoltarea şi internaţionalizarea întreprinderilor mici şi mijlocii (IMM-uri). Acest lucru este important pentru economia Uniunii, având în vedere faptul că IMM-urile reprezintă două treimi din locurile de muncă din Uniune şi oferă un potenţial semnificativ pentru creştere economică şi pentru crearea de locuri de muncă.

---

15 JO L 258, 1.10.2009, p. 20.

16 COM(2010) 614 final, 28.10.2010.

(5) Îmbunătățirea mediului de afaceri, în special pentru IMM-uri, prin reducerea costurilor de tranzacționare în Europa, prin promovarea clusterelor și promovarea internaționalizării IMM-urilor, au fost elementele esențiale ale inițiativei „O politică industrială pentru era globalizării” prezentată în Comunicarea Comisiei privind Strategia Europa 2020[17].

(6) În conformitate cu Strategia Europa 2020, revizuirea „Small Business Act” pentru Europa[18] a recomandat progrese suplimentare în ceea ce privește concretizarea reglementării inteligente, sporirea accesului pe piață și promovarea spiritului antreprenorial, a creării de locuri de muncă și a creșterii economice favorabile incluziunii.

(7) Pentru a facilita activitățile transfrontaliere ale IMM-urilor și crearea de societăți cu asociat unic ca filiale în alte state membre, ar trebui să se reducă costurile și sarcinile administrative implicate de înființarea unor astfel de societăți.

(8) Disponibilitatea unui cadru juridic armonizat care reglementează constituirea societăților cu asociat unic, inclusiv crearea unui model uniform de statut, ar trebui să contribuie la eliminarea treptată a restricțiilor privind libertatea de stabilire în ceea ce privește condițiile pentru înființarea de filiale pe teritoriile statelor membre și ar trebui să conducă la o reducere a costurilor.

(9) Societățile comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic care sunt constituite și își desfășoară activitatea în conformitate cu prezenta directivă ar trebui să adauge la numele lor o abreviere comună, ușor de identificat – SUP (*Societas Unius Personae*).

(10) Pentru a respecta tradițiile existente ale statelor membre în materie de drept al societăților comerciale, ar trebui ca acestea să beneficieze de flexibilitate în ceea ce privește modul și măsura în care doresc să aplice regulile armonizate care reglementează constituirea și funcționarea SUP. Statele membre pot aplica partea a 2-a din prezenta directivă tuturor societăților comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic, astfel încât toate societățile respective să funcționeze și să fie cunoscute drept SUP. Ca alternativă, statele membre ar trebui să prevadă posibilitatea înființării unei SUP ca o formă juridică separată de societate, care ar exista în paralel cu alte forme de societate cu răspundere limitată cu asociat unic prevăzute în legislația națională.

(11) Pentru a se asigura că normele armonizate sunt aplicate la o scară cât mai largă posibil, atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice ar trebui să aibă dreptul de a înființa SUP. Din același motiv, societățile comerciale cu răspundere limitată care nu au fost înființate sub formă de SUP ar trebui să poată beneficia de cadrul privind SUP. Acestea ar trebui să poată fi transformate în SUP în conformitate cu legislația națională aplicabilă.

(12) Pentru a permite societăților să valorifice pe deplin beneficiile pieței interne, statele membre nu ar trebui să impună ca sediul social și administrația centrală ale unei SUP să se afle în același stat membru.

(13) Pentru facilitarea și reducerea costurilor ocazionate de înființarea de filiale în alte state membre, fondatorii de SUP nu ar trebui să fie obligați să fie prezenți fizic în fața niciunui organism de înregistrare al statului membru. Registrul ar trebui să fie accesibil din orice stat membru, iar fondatorul unei societăți ar trebui să poată recurge

[17] COM(2010) 2020 final, 3.3.2010.
[18] COM(2011) 78 final, 23.2.2011.

la ghișeele unice existente, create în temeiul Directivei 2006/123/CE a Parlamentului European și al Consiliului[19], ca portal de acces la punctele de înregistrare online. Prin urmare, ar trebui să fie posibilă înființarea de SUP la distanță, integral prin mijloace electronice.

(14) Pentru a asigura un nivel ridicat de transparență, toate documentele înregistrate la registrul comerțului ar trebui să fie puse la dispoziția publicului prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor menționat la articolul 4a alineatul (2) din Directiva 2009/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului[20].

(15) Pentru a se asigura un nivel înalt de uniformitate și de accesibilitate online, documentele utilizate pentru a înregistra SUP ar trebui să aibă un format uniform, disponibil în toate limbile oficiale ale Uniunii. Statele membre pot solicita ca înregistrarea să fie redactată în limba oficială a statului membru în cauză, dar sunt, de asemenea, încurajate să permită înregistrarea în alte limbi oficiale ale Uniunii.

(16) În conformitate cu recomandările stabilite în revizuirea din 2011 a „Small Business Act”[21] de către Comisia Europeană în vederea reducerii timpului necesar pentru înființarea unei noi societăți, SUP ar trebui să primească certificatul de înregistrare în registrul corespunzător al unui stat membru în termen de trei zile lucrătoare. Această facilitate ar trebui să fi disponibilă numai pentru societățile nou-înființate și nu pentru entitățile existente care doresc să se transforme în SUP, deoarece înregistrarea entităților respective, prin însăși natura lor, poate dura mai mult.

(17) Fiecare stat membru ar trebui să desemneze un punct de înregistrare electronic competent. Pentru a sprijini organismele desemnate în ceea ce privește schimbul de informații despre identitatea fondatorului, statele membre pot utiliza mijloacele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 al Parlamentului European și al Consiliului[22].

(18) Dispozițiile privind stabilirea societăților comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a menține normele existente privind verificarea procesului de înregistrare, cu condiția ca întreaga procedură de înregistrare să poată fi finalizată electronic și la distanță.

(19) Ar trebui să se impună utilizarea modelului de statut în cazul în care un SUP este înregistrat pe cale electronică. În cazul în care legislația națională permite o altă formă de înregistrare, nu este obligatoriu să se utilizeze modelul, dar statutul trebuie să se conformeze cerințelor directivei. Capitalul minim necesar pentru constituirea unei societăți cu răspundere limitată cu asociat unic variază de la un stat membru la altul. Majoritatea statelor membre au luat deja măsuri în vederea eliminării cerinței minime de capital sau a menținerii acesteia la un nivel nominal. SUP nu ar trebui să facă obiectul unei cerințe de capital obligatorii cu un nivel ridicat, deoarece aceasta ar reprezenta un obstacol în calea constituirii lor. Cu toate acestea, creditorii ar trebui să

---

19 Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO L 376, 27.12.2006, p. 36).

20 Directiva 2009/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților în statele membre, în înțelesul articolului 48 al doilea paragraf din tratat, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților (JO L 258, 1.10.2009, p. 11).

21 COM(2011) 78 final, 23.2.2011.

22 Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul sistemului de informare al pieței interne și de abrogare a Deciziei 2008/49/CE a Comisiei („Regulamentul IMI”) (JO L 316, 14.11.2012, p. 1).

fie protejați împotriva distribuirilor excesive către asociații unici, care ar putea afecta capacitatea unei SUP de a-și achita datoriile. O astfel de protecție ar trebui asigurată prin impunerea unor cerințe de bilanț minime (pasivele să nu depășească activele), precum și prin declarația de solvabilitate elaborată și semnată de organul de conducere. Nu ar trebui să existe nicio altă restricție la utilizarea capitalului de către asociatul unic.

(20) Pentru a preveni abuzurile și pentru a simplifica controlul, SUP nu ar trebui să emită acțiuni suplimentare, iar acțiunea lor unică nu ar trebui divizată. De asemenea, SUP nu ar trebui să achiziționeze sau să dețină propria lor acțiune unică nici direct, nici indirect. Drepturile aferente acțiunii unice ar trebui să fie exercitate doar de o singură persoană. În cazul în care statele membre permit coproprietatea asupra acțiunii unice, numai un singur reprezentant ar trebui să fie autorizat să acționeze în numele codeținătorilor și să fie considerat asociat unic în sensul prezentei directive.

(21) Pentru a asigura un nivel ridicat de transparență, deciziile luate de asociatul unic al unei SUP în exercitarea atribuțiilor adunării generale ar trebui să fie înregistrate în scris. Deciziile respective ar trebui aduse la cunoștința societății, iar înregistrarea scrisă a acestora ar trebui păstrată timp de cel puțin cinci ani.

(22) Organul de conducere al unei SUP ar trebui să fie compus din unul sau mai mulți directori. Numai persoanele fizice ar trebui să fie numite în calitate de directori, cu excepția cazului în care statul membru de înregistrare permite persoanelor juridice să acționeze în calitate de directori.

(23) Pentru a facilita funcționarea grupurilor de societăți, instrucțiunile emise de asociatul unic pentru organul de conducere ar trebui să fie obligatorii. Organul de conducere ar trebui să nu execute instrucțiunile doar în cazul în care aceasta ar implica încălcarea legislației naționale a statului membru în care societatea este înregistrată. Cu excepția eventualelor dispoziții din statut prin care se limitează reprezentarea societății la toți directorii în solidar, nicio altă limitare a mandatului directorilor, care decurge din statut, nu ar trebui să angajeze societatea în măsura în care se referă la terți.

(24) Statele membre ar trebui să stabilească norme privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor prezentei directive și să se asigure că acestea sunt puse în aplicare. Sancțiunile respective ar trebui să fie eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

(25) Pentru a reduce costurile administrative și juridice aferente constituirii societăților și pentru a asigura un nivel ridicat de coerență în procesul de înregistrare la nivelul statelor membre, competențele de executare legate de adoptarea modelului de înregistrare și a modelului statut ale unei SUP ar trebui să fie conferite Comisiei. Competențele respective ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului[23].

(26) Pentru a ține seama de evoluțiile viitoare ale legislației statelor membre și ale legislației Uniunii privind tipurile de societăți, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei pentru actualizarea listei societăților care figurează în anexa I. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia

[23] Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

să realizeze consultările adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, în momentul pregătirii și al elaborării actelor delegate, ar trebui să asigure transmiterea simultană, la timp și adecvată, a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(27) În conformitate cu declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative[24], statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor de transpunere pe care le-au adoptat cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. Cu privire la prezenta directivă, organul legislativ consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.

(28) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume facilitarea constituirii de societăți comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic, inclusiv de SUP, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, și, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

(29) Întrucât se aduc modificări substanțiale Directivei 2009/102/CE, din motive de claritate și de certitudine juridică, directiva respectivă ar trebui să fie abrogată,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

[24] JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

Partea 1
Dispoziții generale

Articolul 1
Domeniu de aplicare

1. Măsurile de coordonare prevăzute în prezenta directivă se aplică actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre cu privire la:

   (a) tipurile de societăți menționate în anexa I;

   (b) *Societas Unius Personae* (SUP) menționată la articolul 6.

2. Statele membre informează Comisia, în termen de două luni, cu privire la orice schimbări aduse tipurilor de societăți cu răspundere limitată prevăzute în legislația lor națională care afectează conținutul anexei I.

   În astfel de cazuri, Comisia este abilitată să adapteze, prin intermediul unor acte delegate, în conformitate cu articolul 26, lista societăților cuprinsă în anexa I.

3. În cazul în care un stat membru permite altor societăți decât cele enumerate în anexa I să fie înființate sau să devină societăți cu asociat unic, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1), partea 1 din prezenta directivă se aplică și în cazul acestora.

Articolul 2
Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(1) „societate cu asociat unic” înseamnă o societate ale cărei acțiuni sunt deținute de o singură persoană;

(2) „transformare” înseamnă orice proces prin care o societate existentă devine sau încetează să mai fie SUP;

(3) „distribuire” înseamnă orice avantaj financiar obținut direct sau indirect de pe urma SUP de către asociatul unic, în legătură cu acțiunea unică, inclusiv orice transfer de fonduri sau bunuri. Distribuirile pot lua forma unui dividend și se pot realiza sub forma unei achiziții sau vânzări de bunuri sau prin orice alte mijloace;

(4) „statut” înseamnă statutul sau orice alte norme sau acte constitutive prin care se înființează o societate;

(5) „director” înseamnă orice membru al organului de conducere numit în mod oficial sau care desfășoară *de facto* activitatea de director.

Articolul 3
Divulgarea de informații

În cazul în care o societate devine societate cu asociat unic deoarece toate acțiunile sale sunt deținute de o singură persoană, acest fapt, împreună cu identitatea asociatului unic, trebuie să fie înregistrat la dosar sau transcris în registru, în conformitate cu articolul 3 alineatele (1) și (3) din Directiva 2009/101/CE, sau să fie înregistrat într-un registru menținut de societate, aflat la dispoziția publicului.

Articolul 4

Adunarea generală

1. Asociatul unic exercită atribuțiile adunării generale a asociaților societății.

2. Deciziile adoptate de către asociatul unic care exercită competențele menționate la alineatul (1) se consemnează în scris.

Articolul 5

Contractele încheiate între asociatul unic și societate

1. Contractele încheiate între asociatul unic şi societate se consemnează în scris.

2. Statele membre pot decide să nu aplice alineatul (1) contractelor încheiate în conformitate cu condițiile pieței în cadrul activității comerciale obișnuite care nu sunt în detrimentul societății cu asociat unic.

Partea 2
Societas Unius Personae

Capitolul 1
Formă juridică și principii generale

Articolul 6
Formă juridică

1. Statele membre oferă posibilitatea de a înregistra societăți comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic, în conformitate cu normele și procedurile stabilite în prezenta parte. Societățile respective sunt denumite „*societas unius personae*” (SUP).
2. Statele membre nu împiedică SUP să fie asociați unici în cadrul altor societăți.

Articolul 7
Principii generale

1. Statele membre acordă SUP personalitate juridică deplină.
2. Statele membre prevăd că asociatul unic nu este răspunzător decât până la concurența sumei reprezentând capitalul social subscris.
3. Numele unei societăți care are forma juridică de SUP este urmat de abrevierea „SUP”. Numai o SUP poate utiliza abrevierea „SUP”.
4. SUP și statutul său sunt reglementate de legislația națională a statului membru în care este înregistrată SUP (denumită în continuare „legislația națională aplicabilă”).
5. Statele membre prevăd că SUP este constituită pe o perioadă de timp nelimitată, cu excepția cazului în care se prevede altfel în statut.

Capitolul 2
Constituire

Articolul 8
Înregistrare

O SUP poate fi înregistrată de către o persoană fizică sau juridică.

Articolul 9
Transformarea în SUP

1. Statele membre se asigură că o SUP poate fi înființată prin transformarea tipurilor de societăți comerciale menționate în anexa I.
2. Constituirea unei SUP prin transformare nu conduce la proceduri de lichidare, la pierderea sau suspendarea personalității juridice și nici nu afectează drepturile sau obligațiile existente înainte de transformare.
3. Statele membre se asigură că o societate nu devine SUP decât în cazul în care:
   (a) acționarii adoptă o rezoluție sau asociatul unic ia o decizie de autorizare a transformării societății într-o SUP;

(b) statutul său este conform cu legislația națională aplicabilă; și

(c) activele sale nete sunt cel puțin egale cu valoarea capitalului subscris plus rezervele care nu pot fi distribuite în conformitate cu statutul său.

Articolul 10
Sediul SUP

O SUP are sediul social și administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității pe teritoriul Uniunii.

Capitolul 3
Statutul

Articolul 11
Modelul uniform de statut

1. Statele membre impun ca statutul unei SUP să acopere cel puțin aspectele menționate la alineatul (2).

2. Modelul uniform de statut se referă la aspectele privind constituirea, acțiunile, capitalul, organizarea, conturile și dizolvarea unei SUP.

   Acesta este pus la dispoziție prin mijloace electronice.

3. Comisia adoptă modelul uniform de statut printr-un act de punere în aplicare. Actul de punere în aplicare respectiv se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 27.

Articolul 12
Modificările statutului

1. După înregistrare, o SUP poate să își modifice statutul prin mijloace electronice sau de altă natură, în conformitate cu legislația națională aplicabilă. Informațiile respective se introduc în registrul comerțului din statul membru de înregistrare.

2. Statutul modificat al SUP acoperă cel puțin aspectele prevăzute în modelul uniform menționat la articolul 11 alineatul (2).

Capitolul 4
Înregistrare

Articolul 13
Formalități legate de înregistrare

1. Statele membre pot solicita pentru înregistrarea unei SUP doar următoarele informații sau documente:

   (a) denumirea SUP;

   (b) adresa sediului social, a administrației centrale și/sau a locului principal de desfășurare a activității al SUP;

   (c) obiectul de activitate al SUP;

(d) numele, adresele și orice alte informații necesare pentru identificarea membrului fondator și, după caz, a proprietarului beneficiar și a unui reprezentant care înregistrează SUP în numele membrului;

(e) numele, adresele și orice alte informații necesare pentru identificarea persoanelor care sunt autorizate să reprezinte SUP în relațiile cu terții și în cadrul procedurilor judiciare și dacă acestea nu au fost descalificate de legile statelor membre menționate la articolul 22;

(f) capitalul social al SUP;

(g) valoarea nominală a acțiunii unice, dacă este cazul;

(h) statutul SUP;

(i) după caz, decizia de autorizare a transformării societății în SUP.

2. Comisia stabilește, prin intermediul unui act de punere în aplicare, un model care urmează să fie utilizat pentru înregistrarea SUP în registrele comerțului din statele membre, în conformitate cu alineatul (1). Actul de punere în aplicare respectiv se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 27.

Articolul 14
Înregistrare

1. O SUP se înregistrează în statul membru în care urmează să își aibă sediul social.

2. O SUP dobândește personalitate juridică la data la care este înscrisă în registrul comerțului din statul membru de înregistrare.

3. Statele membre se asigură că procedura de înregistrare pentru SUP nou-constituite poate fi finalizată în întregime prin mijloace electronice, fără a fi necesar ca membrul fondator să se prezinte în fața oricărei autorități din statul membru de înregistrare (înregistrare online).

4. Site-urile web naționale pentru înregistrare online includ link-uri către site-urile web pentru înregistrare din alte state membre. Statele membre se asigură că următoarele modele sunt utilizate pentru înregistrarea online:

(a) modelul uniform de statut menționat la articolul 11, și

(b) modelul de înregistrare menționat la articolul 13.

Statele membre eliberează un certificat de înregistrare care confirmă că procedura de înregistrare a fost finalizată. Certificatul de înregistrare se eliberează în termen de cel mult trei zile lucrătoare de la data primirii întregii documentații necesare de către autoritatea competentă.

5. Statele membre pot stabili norme pentru verificarea identității membrului fondator și a oricărei alte persoane care efectuează înregistrarea în numele membrului, precum și pentru acceptabilitatea documentelor și a altor informații prezentate organismului de înregistrare. Orice formă de identificare eliberată într-un alt stat membru de către autoritățile statului respectiv sau în numele acestora, inclusiv emisă electronic, este recunoscută și acceptată în scopul verificării de către statul membru de înregistrare.

În cazul în care, în sensul primului alineat, statele membre trebuie să recurgă la cooperarea administrativă între ele, acestea aplică Regulamentul (UE) nr. 1024/2012.

6. Statele membre nu condiționează înregistrarea unei SUP de obținerea oricărui permis sau a oricărei autorizații. Înregistrarea SUP, toate documentele furnizate în cursul procesului de înregistrare și modificările ulterioare aduse acestora sunt făcute publice în registrul relevant al comerțului imediat după înregistrare.

Capitolul 5
Acțiunea unică

Articolul 15
Acțiunea unică

1. O SUP nu emite mai mult de o acțiune. Această acțiune unică nu se divizează.

2. O SUP nu poate, în mod direct sau indirect, să achiziționeze sau să dețină propria sa acțiune unică.

3. În cazul în care, în conformitate cu legislația națională aplicabilă, acțiunea unică a unei SUP este deținută de mai multe persoane, acestea sunt considerate ca fiind un singur membru în raport cu SUP. Persoanele în cauză își exercită drepturile printr-un singur reprezentant și notifică organului de conducere al SUP, fără întârzieri nejustificate, numele acestuia, precum și orice modificare în această privință. Până la primirea unei astfel de notificări, exercitarea drepturilor respectivelor persoane în cadrul SUP se suspendă. Proprietarii acțiunii unice răspund solidar pentru angajamentele asumate de către reprezentant.

   Identitatea reprezentantului este înregistrată în registrul relevant al comerțului.

Capitolul 6
Capitalul social

Articolul 16
Capitalul social

1. Capitalul social al unei SUP este de cel puțin 1 EUR. În statele membre în care euro nu este moneda națională, capitalul social este cel puțin echivalent cu o unitate de monedă a statelor membre respective.

2. Capitalul SUP este subscris integral.

3. Statele membre nu impun nicio valoare maximă a acțiunii unice.

4. Statele membre se asigură că SUP nu face obiectul unor norme care îi impun constituirea de rezerve legale. Statele membre permit societăților să constituie rezerve în conformitate cu statutul acestora.

5. Statele membre impun ca scrisorile și bonurile de comandă, pe suport de hârtie sau în orice alt format, să precizeze capitalul subscris și vărsat. În cazul în care societatea are un site web, informațiile respective sunt puse la dispoziție și pe site.

Articolul 17
Contravaloarea acțiunii

1. Contravaloarea acțiunii se achită integral la momentul înregistrării unei SUP.

2. În cazul înregistrării online, contravaloarea este plătită în contul bancar al SUP. Majorarea sau reducerea ulterioară a capitalului social este permisă cel puțin în numerar și în natură.

3. În cazul plăților în numerar, statul membru de înregistrare al unei SUP acceptă plata într-un cont bancar al unei bănci care funcționează pe teritoriul Uniunii ca dovadă a plății sau a majorării capitalului social.

Articolul 18
Distribuirile

1. O SUP poate, pe baza unei recomandări din partea organului de conducere, să efectueze o distribuire către asociatul unic, cu condiția ca aceasta să fie conformă cu alineatele (2) și (3).

2. O SUP nu efectuează o distribuire către asociatul unic în cazul în care, la data încheierii ultimului exercițiu financiar, activele nete, astfel cum sunt prezentate în conturile anuale ale SUP, sunt sau ar deveni în urma unei astfel de distribuiri sub nivelul capitalului social plus rezervele care nu pot fi distribuite conform statutului SUP. Calculul se bazează pe bilanțul adoptat cel mai recent. De asemenea, se iau în considerare modificările produse la nivelul capitalului sau a părții din rezerve care nu pot fi distribuite, survenite ulterior datei de încheiere a exercițiului financiar.

3. SUP nu efectuează nicio distribuire asociatului unic dacă aceasta conduce la incapacitatea de plată a SUP pe măsură ce datoriile acesteia devin scadente și exigibile după distribuire. Organul de conducere trebuie să certifice în scris faptul că, după o cercetare completă a activităților și a perspectivelor SUP, și-a format o opinie rezonabilă conform căreia SUP va fi în măsură să își plătească datoriile pe măsură ce acestea devin exigibile în cursul desfășurării obișnuite a activității de afaceri în anul ulterior datei distribuirii propuse („declarația de solvabilitate”). Declarația de solvabilitate trebuie să fie semnată de către organul de conducere, iar o copie a acesteia trebuie să fie furnizată asociatului unic cu 15 zile înainte de adoptarea rezoluției privind distribuirea.

4. Declarația de solvabilitate este făcută publică. În cazul în care societatea are un site web, informațiile menționate sunt puse la dispoziție și pe site.

5. Orice director este personal răspunzător pentru recomandarea sau dispunerea unei distribuiri în cazul în care directorul avea cunoștință, sau, în funcție de împrejurări, ar fi trebuit să aibă cunoștință de faptul că distribuirea încălca alineatul (2) sau (3). Același lucru este valabil și în cazul asociatului unic cu privire la orice decizie de a efectua o distribuire menționată la articolul 21.

Articolul 19
Recuperarea distribuirilor efectuate în mod eronat

Statele membre se asigură că distribuirile plătite prin încălcarea articolului 18 alineatele (2) sau (3) se rambursează SUP, în cazul în care se stabilește că asociatul unic avea cunoștință sau, în funcție de împrejurări, ar fi trebuit să aibă cunoștință de faptul că distribuirea încălca articolul 18 alineatul (2) sau (3).

Articolul 20
Reducerea capitalului social

Statele membre se asigură că reducerile capitalului social al unei SUP care conduc, *de facto*, la o distribuire către asociatul unic sunt conforme cu articolul 18 alineatele (2) și (3).

Capitolul 7
Organizare

Articolul 21
Deciziile asociatului unic

1. Deciziile luate de asociatul unic al unei SUP sunt înregistrate în scris de către asociatul unic. Registrele de evidență a deciziilor luate se păstrează timp cel puțin cinci ani.

2. Asociatul unic decide cu privire la următoarele aspecte:

   (a) aprobarea conturilor anuale;

   (b) distribuirea către membru;

   (c) majorarea capitalului social;

   (d) reducerea capitalului social;

   (e) numirea și demiterea directorilor;

   (f) remunerarea, dacă este cazul, a directorilor, inclusiv în cazul în care asociatul unic este director;

   (g) schimbarea sediului social;

   (h) numirea și demiterea auditorului, dacă este cazul;

   (i) transformarea SUP într-o altă formă de societate;

   (j) dizolvarea SUP;

   (k) orice modificare a statutului.

   Asociatul unic nu poate delega deciziile menționate la primul paragraf organului de conducere.

3. Asociatul unic poate să ia decizii fără convocarea unei adunări generale. Statele membre nu impun niciun fel de restricții oficiale asupra competenței asociatului unic de a lua decizii, inclusiv în ceea ce privește locul și momentul în care se pot adopta deciziile.

Articolul 22
Conducerea

1. O SUP este gestionată de un organ de conducere alcătuit din unul sau mai mulți directori.

2. Numărul directorilor este specificat în statut.

3. Organul de conducere poate exercita toate atribuțiile SUP care nu sunt exercitate de către asociatul unic sau, după caz, de către consiliul de supraveghere.

4. Directorii sunt persoane fizice sau, în cazul în care legislația națională aplicabilă permite acest lucru, persoane juridice. Aceștia sunt desemnați pentru o perioadă de timp nelimitată, cu excepția cazului în care se specifică altfel în decizia asociatului unic de desemnare a acestora sau în statut. Asociatul unic poate deveni director.

5. Asociatul unic poate demite un director, prin intermediul unei decizii, în orice moment. După demiterea din funcție, directorul este privat imediat de capacitatea și competența de a acționa în calitate de director în numele SUP. Orice alte drepturi sau obligații în temeiul legislației naționale aplicabile nu sunt afectate.

6. O persoană fizică care este descalificată prin lege sau printr-o hotărâre judecătorească sau administrativă a statului membru de înregistrare nu poate exercita funcția de director. În cazul în care directorul a fost descalificat printr-o hotărâre judecătorească sau o decizie administrativă luată în alt stat membru, iar decizia respectivă rămâne în vigoare, decizia trebuie să fie făcută publică la momentul înregistrării, în conformitate cu articolul 13. Un stat membru poate refuza, din motive de ordine publică, înregistrarea unei societăți dacă un director face obiectul unei descalificări în vigoare în alt stat membru.

   În cazul în care, în sensul prezentului alineat, statele membre trebuie să recurgă la cooperarea administrativă între ele, acestea aplică Regulamentul (UE) nr. 1024/2012.

7. Orice persoană, ale cărei indicații sau instrucțiuni directorii societății sunt obișnuiți să le urmeze, fără a fi fost numită oficial, este considerată director în ceea ce privește îndatoririle și responsabilitățile care le revin directorilor. O persoană nu poate fi considerată director pentru simplul motiv că organul de conducere acționează în funcție de consilierea acordată de aceasta în calitate profesională.

Articolul 23

Instrucțiuni din partea asociatului unic

1. Asociatul unic are dreptul de a da instrucțiuni organului de conducere.

2. Instrucțiunile date de către asociatul unic nu sunt obligatorii pentru niciun director în măsura în care acestea încalcă statutul sau legislația națională aplicabilă.

Articolul 24

Capacitatea de a acționa și de a încheia acorduri în numele unei SUP

1. Organul de conducere al unei SUP, alcătuit din unul sau mai mulți directori, are capacitatea de a reprezenta SUP, inclusiv atunci când încheie acorduri cu terți și în cadrul procedurilor judiciare.

2. Directorii pot reprezenta SUP în mod individual, inclusiv atunci când încheie acorduri cu terți și în cadrul procedurilor judiciare, cu excepția cazului în care statutul prevede reprezentarea comună. În cazul oricărui litigiu cu terți, nu se poate invoca nicio altă limitare a prerogativelor directorilor, fie că se realizează prin statut, printr-o decizie a asociatului unic sau printr-o decizie a organului de conducere, chiar dacă limitarea în cauză a fost făcută publică. Activitățile efectuate de organul de conducere angajează SUP, chiar dacă acestea nu se încadrează în obiectul de activitate al SUP.

3. Organul de conducere poate delega dreptul de reprezentare a SUP în măsura în care acest lucru este permis de statut. Sarcina organului de conducere de a cere

deschiderea procedurii de faliment sau de a demara orice altă procedură de insolvență similară nu poate fi delegată.

Articolul 25

Transformarea unei SUP într-o altă formă de societate comercială

1. Statele membre se asigură că legislația lor națională impune ca SUP să fie dizolvate sau transformate în alt tip de societate în cazul în care acestea încetează să mai respecte cerințele prevăzute în prezenta directivă. În cazul în care o SUP nu ia măsurile adecvate pentru a se transforma într-o altă formă de societate comercială, autorității competente i se acordă prerogativele necesare pentru a dizolva SUP.
2. O SUP poate, în orice moment, să decidă să se transforme într-o altă formă de societate comercială în conformitate cu procedura prevăzută de legislația națională aplicabilă.
3. O SUP care a fost transformată într-o altă formă de societate comercială sau care a fost dizolvată, în conformitate cu alineatele (1) sau (2), încetează să mai utilizeze abrevierea SUP.

Partea 3
Dispoziții finale

Articolul 26

Exercitarea competențelor delegate

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

2. Delegarea competenței menționate la articolul 1 alineatul (2) este conferită Comisiei pentru o perioadă de timp nedeterminată.

3. Delegarea competenței menționate la articolul 1 alineatul (2) poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării competenței menționate în decizia respectivă. Aceasta produce efecte începând cu ziua următoare publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate aflate deja în vigoare.

4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

5. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 1 alineatul (2) intră în vigoare numai în cazul în care Parlamentul European sau Consiliul nu au exprimat nicio obiecție în termen de două luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European și Consiliului sau în cazul în care, înainte de expirarea termenului respectiv, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, termenul respectiv se prelungește cu două luni.

Articolul 27
Procedura comitetelor

1. Comisia Europeană este asistată de Comitetul privind dreptul societăților comerciale. Acesta este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 28
Sancțiuni

Statele membre prevăd sancțiuni aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor de drept intern adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că sancțiunile respective sunt aplicate. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 29
Abrogare

1. Directiva 2009/102/CE se abrogă la 24 de luni plus o zi de la data adoptării prezentei directive.

2. Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 30
Modificarea Regulamentului (UE) nr. 1024/2012

În anexa la Regulamentul (UE) nr. 1024/2012, se adaugă următorul punct 6:

„6. Directiva [..../.../UE] a Parlamentului European și a Consiliului din [...] privind societățile comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic*: articolele 14 și 22.

___

* JO L […].”

Articolul 31
Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică, cel târziu în termen de 24 luni de la data adoptării prezentei directive, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte.

2. Statele membre aplică aceste acte începând cu 24 de luni plus o zi de la data adoptării prezentei directive.

   Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

   Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 32
Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 33
Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*